

Londres, de nit

Gairebé no ho he explicat mai, però sovint les grans idees m'han vingut de nit. Fa uns anys, patia d'insomni; quan no podia dormir, a quarts d'una de la matinada saltava al carrer i caminava; a vegades, ho feia amb tanta energia que de sobte em posava a córrer. Sóc dels que accel.leren el pas davant d'una pujada. En la penombra dels carrers solitaris, algunes persones m'havien vist passar com una centella; n'hi havia que se'n reien: els hi feia gràcia que anés amunt i avall a aquelles hores, però jo sempre els responia el mateix: per emular-me amb fidelitat, el més correcte seria llançar-se al carrer a mitjanit i fer vint quilòmetres a peu pel laberint de Londres. Vint quilòmetres!, resseguint el Tàmesis fins les sis del matí, hora en que me'n tornava a casa. Acostumava a considerar el meu passeig com una llarga ronda, i a mi mateix com un policia: en el transcurs de les expedicions nocturnes, vaig atrapar a molts lladres i delinqüents.

Les meves sortides eren perfectes per fer córrer la imaginació; em permetien ficar a la pell dels personatges que m'anava trobant: vagabunds, borratxos, prostitutes... hi havia de tot. Mai he donat per suposat que la inspiració vingui sola. Un servidor, quan no la té, la surt a buscar al carrer. Un altre dels meus capricis consistia en seguir rutes concretes. En l'època en que vivia a Covent Garden, abans de sortir ja sabia per on passaria. Després, la ciutat es desplegava al meu davant com una teranyina freda, mandrosa; carrers enfosquits per la massa de desposseïts assetjant les últimes tavernes, abans de ser engolits per la matinada. És clar que, a ulls d'un visitant actual, Londres més aviat semblaria una ciutat del tercer món. Tanmateix, que bonic que ha estat sempre, Londres, de nit.

Però, ho heu vist? És la silueta d'un home, allà dalt, al final de la pujada. Quan m'ha descobert s'ha posat a córrer, com si l'hagués enxampat robant. En arribar a dalt, he pogut veure que trencava per un carreró. Què deu haver fet? Quan hi he arribat ja no hi era. Un cop a casa, el cor em sortia per la boca. Qui devia ser? Les meves novel·les n'estan plenes, d'aquests personatges. I saben una cosa? S'ha d'haver caminat molt per escriure. Jo ho feia així, a raó de vint quilòmetres la sortida. Les idees venien de la realitat més crua de la ciutat, la primera gran metròpolis moderna. Per construir una novel·la, només és possible aconseguir un cert grau de detall trepitjant vorera. Ja em poden criticar, els que em veien passar com un llamp. Quan arribava a casa, alguns s'afanyaven per no fer tard a la fàbrica.

Tot plegat, els suburbis, les xemeneies, la gran ciutat, va fer que tots haguéssim de córrer una mica més cada dia: em temo que aquelles corredisses encara us fan córrer a vosaltres. Per cert, no ho he dit: em dic Charles Dickens, sóc escriptor: bona part de les meves novel·les, dels meus personatges, em van sortir de nit, empaïtant ombres pels carrers de Londres.